

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. w H.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 lipca 2004 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w B.
z dnia 19 listopada 2003 r.,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych , w sprawie Mirosława Golonko przeciwko Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji Spółce z o.o. w H. o przywrócenie do pracy, wyrokiem z 19 listopada 2003 r. oddalił apelację powoda. Sąd Okręgowy podzielił w całej rozciągłości ustalenia Sądu Rejonowego, że powód przebywał w pracy w stanie nietrzeźwym. Skarżący zarzucił powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, to jest art. 52 § 1 pkt 1 i art. 94 pkt 9 k.p., a także naruszenie przepisów postępowania tj. art. 217 § 1 i 233 § 1 k.p.c., wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Odnosnie do okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania jej Autor podniósł, że „w sprawie wyłoniło się istotne zagadnienie prawne, którego Sąd Okręgowy nie rozstrzygnął, a mianowicie, czy w sytuacji braku bezspornego dowodu na stan nietrzeźwości powoda i pomówień tylko jednego świadka Romualda Sierockiego – możliwa jest taka ocena zachowania się pracownika w sytuacji udania się 15 minut przed zakończeniem pracy do ubikacji – jako należąca do kategorii ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych i mająca wszystkie znamiona zawinienia.” Po drugie, stwierdził on, że „w tym konkretnym przypadku występują poważne wątpliwości, które wymagają stosowanych wykładni przez Sąd Najwyższy, czy z uwagi na ustawowy obowiązek kierownictwa zakładu pracy stosowania obiektywnych i sprawiedliwych kryteriów oceny pracy i zachowań pracowników można wobec pracownika zastosować kryteria subiektywne oparte na przypuszczeniach bez rozwagi wszystkich istotnych okoliczności sprawy.” Po trzecie wskazał na „istotne zagadnienie prawne, czy w tej konkretnej sytuacji zachowanie się powoda ma charakter czynności zawinionych i czy w kwadransie czasu może być dokonana całkowicie negatywna ocena pracy pracownika.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przed rozpoznaniem sprawy dokonuje - zgodnie z art. 393 k.p.c. wstępnego badania kasacji i może odmówić przyjęcia jej do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (art. 393 § 1 k.p.c.). Wynika stąd obowiązek przedstawienia przez pełnomocnika strony wnoszącej kasację okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Spełnienie tego obowiązku polega na wyjaśnieniu, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo na określeniu, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151). Okoliczności

przedstawione przez Autora kasacji nie odpowiadają tym wymaganiom. Przede wszystkim w całym wywodzie dotyczącym przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji nie powołano ani jednego przepisu prawa. W związku z tym Sąd Najwyższy nie byłby w stanie - w razie przyjęcia kasacji do rozpoznania - odnieść się do poruszonych kwestii, jako zagadnień prawnych lub problemów, na których tle istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skoro bowiem okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 393 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), to nie sposób przyjąć, że możliwe jest przedstawienie takiego zagadnienia bez powołania się na przepis lub przepisy prawa konstruujące to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lutego 2003 r., I PK 373/02, niepubl.; z 23 marca 2004 r. II UK 413/03). Poza tym pierwsza i trzecia z podniesionych okoliczności mają charakter pytań zmierzających do dokonania przez Sąd Najwyższy oceny konkretnych i jednostkowych kwestii niemających ogólniejszego znaczenia prawnego, co samo przez się uniemożliwia uznanie je za okoliczności, o których mowa w art. 393 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 marca 2004 r., I PK 625/03). Kasacja jest bowiem szczególnym środkiem odwoławczym, służącym głównie interesowi publicznemu przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147). Autor kasacji nie wykazał, aby rozważenie przez Sąd Najwyższy wskazanych wyżej kwestii mogło taką rolę spełnić. Co do drugiej z przedstawionych w kasacji okoliczności, to negatywna odpowiedź na sformułowane w związku z nią pytanie jest oczywista i choćby z tego względu nie jest to kwestia wymagająca wyjaśnienia Sądu Najwyższego.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 393 k.p.c. i art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania.